

Arrest

nr. 322 247 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 februari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 september 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. O., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent een 18-jarige soennitische moslim en bent afkomstig uit het dorp Kaan (district Rodat, provincie Nangarhar). U woonde

daar tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw ouders, vijf broers en drie zussen. U bent in Afghanistan amper naar school gegaan en kan bijgevolg niet lezen en schrijven. U stond in voor de verzorging van twee koeien. Verder had uw familie tien velden in het dorp.

Uw vader heeft lang gewerkt voor het Afghaanse nationale leger (ANA) en dat op verschillende afdelingen. Uw oudere broer, A., sloot zich ongeveer een jaar voor de machtsovername aan bij de uprisers, de lokale verzetsbeweging. U bracht dagelijks eten en thee naar de controlepost waar uw broer was tewerkgesteld. Enkele van uw paternale neven, waarmee jullie tevens een grondconflict hadden, waren aangesloten bij de taliban en kregen hoogte van de werkzaamheden van uw broer voor de 'uprisers' en van het feit dat u uw broer regelmatig opzocht in de controlepost. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek werd aan de deur van jullie huis door de taliban een dreigbrief gehangen waarin stond dat u en uw broer moesten stoppen met uw werk. U ging hierna nog een zestal weken dagelijks op bezoek bij uw broer. Uw familie ontving in totaal drie of vier dergelijke dreigbrieven van de taliban. Één maand voor uw vertrek uit Afghanistan ging u in de ochtend weer op bezoek bij uw broer in de controlepost. Wanneer u later terug in het dorp was kreeg u te horen dat uw broer en zijn collega's diezelfde dag verdwenen waren. U weet niet of ze door de taliban werden meegenomen of dat ze zelf gevlucht zijn naar het buitenland. Tot heden heeft u hierover geen verdere informatie. Één maand voor de machtsovername besloot uw vader u het land uit te laten smokkelen. Hij regelde alles en u vertrok. Uw vader verliet even later, tijdens de machtsovername Afghanistan en bevindt zich momenteel in Iran.

Na de machtsovername hebben de taliban uw huis aangevallen en in brand gestoken. Bij deze aanval werden enkele documenten van uw vader met betrekking tot zijn werkzaamheden vernietigd. Enkele maanden geleden verhuisden uw overige broers en zussen naar Pakistan. Uw moeder is achtergebleven in Afghanistan en verblijft daar momenteel bij haar broer in Kaboel. Ook zij probeert een visum te krijgen om vervolgens het land te verlaten.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban omdat uw familie de voormalige overheid steunde en uw vader en broer het rechtstreeks opnamen tegen deze groepering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de taskara's van uzelf en van uw vier jongere broers, een kopie van de badge en de bankkaart van het werk van uw vader, enkele foto's van uw vader tijdens zijn werkzaamheden, een neuropsychologisch rapport dat hier in België werd opgesteld aangevuld met een boodschap van uw gewezen voogd, een USB-stick met enkele foto's en video's op van onder ander uw vernielde huis, een oude legerbasis en uw broer aan het werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was, en kreeg u daarom een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. In dit verband moet er evenwel op worden gewezen dat u op 31 augustus 2023 meerderjarig bent geworden waardoor het Verdrag voor de rechten van het kind niet meer op u van toepassing is.

Verder legde u een neuropsychologisch rapport neer. Uit de conclusie van dit rapport kan worden afgeleid dat u moeilijkheden ervaart op het aandachts- en geheugenvlak en u bijgevolg over bijzondere procedurele noden beschikt. Er dient gesteld dat tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS hieraan op passende wijze werd tegemoet gekomen. Volgende steunmaatregelen werden u verleend.

Om te beginnen werd u tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw vertrouwenspersoon, in casu uw voormalige voogd. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u er op gewezen dat u steeds bijkomende pauzes kon vragen wanneer u merkte dat uw concentratie afzwakte en dat u ook steeds moest aangeven wanneer u de vraag niet begreep (CGVS, p. 2). U heeft echter op geen enkel moment een bijkomende pauze gevraagd en gaf gedurende het gehoor steeds aan dat u goed kon volgen met de vragen (CGVS, p. 10 & 18). De Protection Officer heeft desondanks een extra pauze ingelast. Tijdens deze pauze gaf uw vertrouwenspersoon aan dat u duidelijk vermoeid was en benadrukte ze andermaal de inhoud van het psy-rapport (CGVS, p. 19). Na deze laatste pauze gaf u wederom aan dat u nog steeds in staat was het gesprek verder te zetten (CGVS, p. 19). De Protection Officer hield echter rekening met de opmerkingen van de vertrouwenspersoon en rondde het gesprek een halfuur later af. U verklaarde op het einde nog dat het gesprek moeilijk verlopen was maar dat u desondanks uw best hebt gedaan (CGVS, p. 21). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat u in de mogelijkheid was concrete antwoorden te geven en dat noch uw advocaat noch uw vertrouwenspersoon op het einde van het gehoor, in het licht van de afgelegde verklaringen, opmerkingen maakte over het verloop van het gehoor. Uw vertrouwenspersoon gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan dat u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud goed voelde (CGVS, p. 22). Dat het persoonlijk onderhoud, ondanks uw bijzondere procedurele noden, goed verliep, werd wederom bevestigd door het feit dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen werd op de mogelijkheid die u had om na de ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen te maken over het verloop ervan (CGVS, p. 24), maar dit wederom niet nodig bleek aangezien het CGVS geen dergelijke opmerkingen ontvangen heeft.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Om te beginnen dient opgemerkt dat u uw eigen identiteit niet ontegensprekelijk hebt aangetoond. U legde ter staving van uw identiteit immers een loutere kopie neer van uw taskara. Verder legde u ook nog kopieën neer van de taskara's van uw vier jongere broers. Het CGVS merkt hierbij op dat het onmogelijk is om de authenticiteit van dergelijke kopieën na te gaan. Bovendien legde u onsamenhangende verklaringen af over de locatie van uw originele taskara. Tijdens uw NBMV-interview gaf u aan dat uw originele taskara in Afghanistan ligt en dat u een kopie ging opvragen (formulier NBMV d.d. 14/12/2022, p. 2). Bij de DVZ daarentegen verklaarde u dat u uw originele taskara onderweg naar België verloren bent (verklaring DVZ d.d. 28/08/2023, vraag 26). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u opnieuw dat de kopie die u neerlegde een foto is van het origineel, dat zich nog in Afghanistan bevindt (CGVS, p. 11). Uw inconsistente verklaringen omtrent waar uw originele identiteitsdocumenten zich bevinden ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder baseert u uw vertrek uit Afghanistan in de eerste plaats op de problemen die u had met de taliban omdat u dagelijks eten en drinken bracht naar de controlepost van uw broer die bij het volksverzet zat (CGVS, p. 10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Om te beginnen legde u onsamenhangende verklaringen af over de identiteitsgegevens van uw broer. Tijdens uw NBMV (niet-begeleide minderjarige vreemdeling)-interview verklaarde u dat uw oudere broer K. heet (formulier NBMV d.d. 14/12/2022, p. 3). Later bij het interview op de zetel van de DVZ gaf u echter K. op als uw eigen roepnaam in Afghanistan en zei u dat uw broer A. heet (verklaring DVZ d.d. 28/08/2023, vraag 3 en 18). Dat u zelfs over dergelijke banale informatie als de naam van uw broer geen consistente verklaringen aflegde is frappant. U legde tevens geen enkel document neer ter staving van de identiteit van uw oudste broer. Het is merkwaardig dat u een taskara neerlegde van al uw jongere broers (zie groene map documenten – document 2-5) maar niet van uw oudste broer, waarvan het profiel net de directe aanleiding vormde van uw vertrek uit Afghanistan. Bovenstaande bevindingen ondermijnen wederom uw algehele geloofwaardigheid en tevens ook de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw broer.

Verder maakte u het voorgehouden profiel van uw broer als strijder voor het volksverzet niet aannemelijk daar uw verklaringen hieromtrent inconsistent en oppervlakkig waren. Allereerst dient gesteld dat u gedurende de volledige asielpcedure onsamenhangende verklaringen aflegde over het vermeende lidmaatschap van uw broer bij het volksverzet. Gevraagd naar de job van uw oudste broer in Afghanistan verklaarde u initieel louter dat hij samen met u werkte op de gronden van de familie (CGVS, p. 7). Hierna voegde u hier echter aan toe dat hij ook heeft meegedaan aan het volksverzet (CGVS, p. 7). Het is echter merkwaardig dat u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS voor de eerste maal verklaarde dat uw broer zelf ook een strijder was bij het volksverzet. Tijdens uw NBMV-interview verklaarde u immers dat uw broer en uw vader ontvoerd werden door de taliban zonder met een woord te reppen over het voorgehouden profiel van uw broer (formulier NBMV d.d. 14/12/2022, p. 3). Later tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u zelfs uitdrukkelijk dat uw broer enkel vrienden had bij het verzet maar dat hij zelf geen strijder was (vragenlijst CGVS d.d. 28.08.2023, vraag 5). Dat u, gevraagd naar de redenen waarom u het land verliet, het profiel van uw broer in eerste instantie zelfs niet eens kort vermeldde, is merkwaardig. Geconfronteerd met bovenstaande inconsistentie tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verwees u naar de problemen die u heeft in uw hoofd en zei u dat uw broer eerst vrienden had bij het verzet voor hij zich later zelf aansloot (CGVS, p. 18). In deze context dient opgemerkt dat bij het nemen van onderhavige beslissing, de conclusie van het neuropsychologisch rapport mee in rekening werd genomen. Echter, aangezien u uw vertrek uit Afghanistan rechtstreeks baseert op de werkzaamheden van uw broer voor het volksverzet en de problemen die u hierdoor had met de taliban, kan er moeilijk worden ingezien waarom u het profiel van uw broer niet eerder in de asielpcedure vermeldde en u integendeel uitdrukkelijk stelde dat hij zelf geen strijder was. Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake het profiel van uw broer ernstig teniet.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw broer wordt verder onderstreept door uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent zijn werkzaamheden voor het volksverzet. Ondanks uw jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broer en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen omtrent het werk van uw broer overstegen echter het algemene niet. Volgens uw verklaringen werkte uw broer meer dan vijf of zes maanden voor het volksverzet. Wanneer precies hij zich aansloot kun u niet zeggen maar u verklaarde dat het ongeveer één jaar voor de machtsovername was (CGVS, p. 9). Na een opleiding van 18 tot 20 dagen werd hij tewerkgesteld in een controlepost op ongeveer 30 minuten wandelen van jullie

huis (CGVS, p. 14 & 20). De taken van uw broer bestonden uit 'het beschermen van de regio' (CGVS, p. 9). Gevraagd wat dit precies inhield zei u louter dat hij patrouilles deed en onbekende en gevaarlijke personen tegenhield (CGVS, p. 10). Voor iemand die beweert bijna dagelijks op het werk van zijn broer op bezoek te zijn geweest (CGVS, p. 14), bleven uw verklaringen oppervlakkig. Uw bewering dat u met uw broer nooit sprak over zijn werk omdat hij u niet bang wilde maken (CGVS, p. 16), is geen afdoende uitleg voor uw gebrekkige kennis.

Ook uw verklaringen over het lot van uw broer overtuigden niet. U wist niet precies wat er met hem gebeurd was (CGVS, p. 10). Of hij vluchtte met zijn collega's weg wanneer de taliban dichterbij kwam, of hij werd ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 7-9). U was tevens niet op de hoogte of uw broer ook dreigbrieven kreeg van de taliban omwille van zijn job (CGVS, p. 18). Uw gebrekkige kennis over het lot van uw broer is frappant daar u zelf verklaarde dat u hem de dag van zijn verdwijning nog in zijn controlepost had bezocht (CGVS, p. 15). Opmerkelijk genoeg deed uw familie ook weinig moeite om meer informatie te verzamelen (CGVS, p. 8). Dergelijke desinteresse in het lot van uw broer ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake zijn profiel.

Daarenboven legde u ter staving van de werkzaamheden van uw broer slechts één foto neer. U wist niet of uw broer ooit andere documenten heeft gekregen tijdens zijn werkzaamheden als verzetsstrijder (CGVS, p. 20). Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan echter geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke enscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Deze foto volstaat bijgevolg allerminst om vastgestelde ongeloofwaardigheid om te keren.

Verder dient opgemerkt te worden dat zelfs in de hypothese dat geloof wordt gehecht aan het beweerde profiel van uw broer als lokale verzetsstrijder, quod non, tevens uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de taliban die rechtstreeks voortvloeiden uit de werkzaamheden van uw broer evenmin aannemelijk waren, wat het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven alleen maar bevestigt. U verklaarde zelf nooit persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban (CGVS, p. 15). Wel werd twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief van de taliban op jullie huis geplakt waarin stond dat u en uw broer moesten stoppen met jullie werk (CGVS, p. 15). Later verklaarde u bovendien plotsklaps dat de taliban meerdere brieven stuurde zonder verder te kunnen concretiseren hoeveel het er precies waren (CGVS, p. 19). U staaft de bestaan van deze dreigbrieven verder ook op geen enkele wijze. Buiten deze verschillende dreigbrieven werd u op geen enkele andere manier bedreigd door de taliban (CGVS, p. 19). Bovendien doet uw reactie op de dreigbrief van de taliban verbazen. U ging immers ondanks uw verklaring dat u door het ontvangen van de eerste dreigbrief 'bang was geworden' ook na het ontvangen nog dagelijks op bezoek bij uw broer op zijn werkplaats (CGVS, p. 15). Ondanks het feit dat de weg van uw huis naar de controlepost van uw broer volgens uw eigen verklaringen relatief veilig was, kan het feit dat u de uren van uw bezoekje aanpaste bezwaarlijk als een danig ingrijpende voorzorgsmaatregel worden gezien (CGVS, p. 14 & 15). Het lichtzinnige karakter van uw beslissing om nadat u een eerste maal door de taliban werd bedreigd, nog zes weken dagelijks eten te brengen naar de controlepost van uw broer (CGVS, p. 15), doet de vrees die u beweert te hebben ten aanzien van de taliban stellig teniet.

Alles samengenomen hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering dat u in Afghanistan problemen ondervond met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw broer bij het lokale volksverzet.

Verder dient gesteld dat in uw hoofde ook geen vrees kan worden vastgesteld omwille van het beweerde profiel van uw vader als soldaat voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Volgens uw verklaringen was uw vader lid van het voormalige Afghaanse leger. U beweerde dat hij tot aan de machtsovername gewerkt heeft voor het ANA (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen vluchtte uw vader na de machtsovername maar u kon niet verduidelijken wanneer precies omdat u niet langer in Afghanistan was (CGVS, p. 16). U hoorde later van uw moeder dat uw vader zich in Iran bevindt (CGVS, p. 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Om te beginnen maakte u het profiel van uw vader niet aannemelijk. U wist niet wanneer uw vader precies begon bij het ANA maar het was lang geleden (CGVS p. 6). Verder schetste u een diffuus beeld van de functies die uw vader had binnen het ANA. U verklaarde dat hij eerst gewoon bij het leger was maar dat hij later bij de afdeling van de commando's werd tewerkgesteld (CGVS, p. 6 & 11). U wist echter niet precies wat de laatste afdeling was waar uw vader gewerkt heeft (CGVS, p. 11). Volgens uw verklaringen werkte hij in verschillende provincies en deed hij overal speciale operaties (CGVS, p. 6). Gevraagd wat deze operaties

zoal waren raakte u niet verder dan operaties om gevaarlijke mensen te arresteren en mensen te beschermen (CGVS, p. 6). Dit is een eerder voor de hand liggend omschrijving van het takenpakket van een militair die niet overtuigt. Het is tevens frappant dat u niet op de hoogte was of uw vader ooit door de taliban bedreigd werd omwille van zijn werkzaamheden (CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde u dat de taliban op de hoogte waren van het werk van uw vader via uw paternale neven (CGVS, p. 6). Daarenboven dient aangestipt dat u geen enkel bewijs neerlegde ter staving van het verblijf van uw vader in Iran (CGVS, p. 16). Uw kennelijke desinteresse in de problemen die uw vader had met de taliban omwille van zijn werkzaamheden doet verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake zijn voorgehouden profiel teniet.

Ook de documenten die u neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader volstaan niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo legde u wederom enkel kopieën neer waarvan eerder reeds werd gesteld dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 [beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de badge die u neerlegde dient bovendien opgemerkt de deze dateert uit 2007-2010. Uw voormalige voogd liet weten dat door een incident met de huidige overheid het voor uw familie niet mogelijk is meer recente documenten inzake de werkzaamheden van uw vader te bekomen (groene map documenten – document 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkt u hierbij dat uw huis na uw vertrek door de taliban in brand werd gestoken waarbij de documenten vernietigd werden (CGVS, p. 10). Het gebrek aan meer recente documenten zet uw verklaring dat uw vader zijn job voor het ANA tot aan de machtsvername zou hebben gedaan, stellig op de helling. De foto's die u neerlegde van uw vader tijdens zijn werkzaamheden waren verder van danig slechte kwaliteit dat deze sowieso onvoldoende zijn om het profiel van uw vader te staven. Bovendien slaagde u er wederom niet in een familieband tussen uzelf en de persoon van wie de documenten zijn, aannemelijk te maken. U staafde de identiteit van uw vader immers op geen enkele manier.

Wat er ook zij van het voorgehouden profiel van uw vader, betreffende uw situatie kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan.

Volgens uw verklaringen waren uw paternale neven uit op wraak omdat uw familie pro overheid was en zij banden hadden met de taliban (CGVS, p. 13). Bovendien hadden jullie in het verleden reeds problemen gehad met deze neven omwille van een grondconflict (CGVS, p. 7). Uw verklaringen over de problemen die uw familie had met uw paternale neven waren echter weinig aannemelijk. U kon immers slechts één incident benoemen dat tussen uw familie en deze paternale neven heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Naast dit incident is er volgens uw verklaringen nooit iets anders gebeurd tussen beide partijen (CGVS, p. 20). U bent zelf nooit betrokken geweest in een incident met deze paternale neven (CGVS, p. 20). U verklaarde tevens uitdrukkelijk dat uw paternale neven u nooit persoonlijk bedreigden omwille van het werk van uw vader of uw broer (CGVS, p. 16). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Conform bovenstaande maakte u de problemen die u in Afghanistan meende te ondervinden met uw paternale neven, en in het verlengde daarvan met de taliban, door de steun die uw familie verleende aan de voormalige overheid niet aannemelijk. Bijgevolg kan ook aan uw verklaringen inzake de nasleep van deze problemen geen geloof worden gehecht.

Volledigheidshalve dient gesteld dat uw verklaringen inzake de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigden. U verklaarde dat de taliban kort na de machtsvername jullie huis in brand heeft gestoken waarna uw familie vluchtte naar uw maternale oom (CGVS, p. 10). U legde inzake een USB-stick neer waarop volgens uw verklaringen foto's en video's te zien zijn van uw vernielde huis. Echter, er dient wederom gesteld dat uit dergelijk beeldmateriaal niets kan worden afgeleid over de context en omstandigheden waarin deze beelden werden gemaakt. De foto's en video's van uw vernielde huis en van de verlaten militaire basis volstaan bijgevolg niet ter staving van uw verklaring dat uw familie na uw vertrek nog problemen ervaarde met de taliban. Daar u verklaarde dat uw broers en zussen enkele maanden geleden ook allemaal gevlucht zijn naar Pakistan dient bovendien gesteld dat u deze bewering op generlei wijze staft. Volgens uw verklaringen hebben ze in Pakistan immers geen officiële documenten (CGVS, p. 16). U ging nog proberen een foto te verkrijgen ter staving van hun verblijf in Pakistan. Het CGVS heeft echter tot op heden geen dergelijk beeldmateriaal mogen ontvangen waardoor uw bewering dat uw broers en zussen momenteel in Pakistan zijn een louter blote bewering blijft.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie

en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang.

Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke

Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde deelnam aan het dorpse leven en voornamelijk actief was in de landbouw (CGVS, p. 5 & 7). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de veiligheidssituatie in uw herkomstregio en de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 8-9). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van enkele jaren in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 en volgende van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, lid 2 van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst vooreerst op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker bespreekt hierbij op omstandige wijze het neuropsychologisch beoordelingsrapport, zijn relaas en zijn verwestering.

Vervolgens zet hij op theoretische wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uiteen. Hij verwijst hierbij op omvattende wijze naar de socio-economische en humanitaire situatie evenals de veiligheidssituatie.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris:

- "3. *Neuropsychologisch beoordelingsrapport*;
- 4. *Getuigenis van de voormalige voogd van verzoeker*;
- 5. *WhatsApp uitwisselingen met verzoekers moeder*;
- 6. *De arbeidsovereenkomst van verzoeker*."

2.2.2. Op 23 januari 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024.

2.2.3. Verzoeker brengt op 24 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een foto van zijn taskara;
- de getuigenverklaring van 3 januari 2024 van C. R. met een kopie van diens identiteitskaart;
- de getuigenverklaring van 6 januari 2025 van J. C.;
- zijn inschrijving voor een taalcursus Frans van 6 januari 2025 tot 27 juni 2025;
- de getuigenverklaring van 21 januari 2025 van M.-E. D.;
- een schoolattest van regelmatige lesbijwoning van 20 januari 2025;

- een attest van het Rode Kruis van 10 januari 2025 ter staving van het volgen van een inburgeringscursus op 7 januari 2025, 8 januari 2025, 14 januari 2025, 15 januari 2025, 17 januari 2025, 20 januari 2025, 21 januari 2025, 28 januari 2025 en 29 januari 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was, en kreeg u daarom een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. In dit verband moet er evenwel op worden gewezen dat u op 31 augustus 2023 meerderjarig bent geworden waardoor het Verdrag voor de rechten van het kind niet meer op u van toepassing is. Verder legde u een neuropsychologisch rapport neer. Uit de conclusie van dit rapport kan worden afgeleid dat u moeilijkheden ervaart op het aandachts- en geheugenvlak en u bijgevolg over bijzondere procedurele noden beschikt. Er dient gesteld dat tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS hieraan op passende wijze werd tegemoet gekomen. Volgende steunmaatregelen werden u verleend. Om te beginnen werd u tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw vertrouwenspersoon, in casu uw voormalige voogd. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat u steeds bijkomende pauzes kon vragen wanneer u merkte dat uw concentratie afzwakte en dat u ook steeds moest aangeven wanneer u de vraag niet begreep (CGVS, p. 2). U heeft echter op geen enkel moment een bijkomende pauze gevraagd en gaf gedurende het gehoor steeds aan dat u goed kon volgen met de vragen (CGVS, p. 10 & 18). De Protection Officer heeft desondanks een extra pauze ingelast. Tijdens deze pauze gaf uw vertrouwenspersoon aan dat u duidelijk vermoeid was en benadrukte ze andermaal de inhoud van het psy-rapport (CGVS, p. 19). Na deze laatste pauze gaf u wederom aan dat u nog steeds in staat was het gesprek verder te zetten (CGVS, p. 19). De Protection Officer hield echter rekening met de opmerkingen van de vertrouwenspersoon en rondsloot het gesprek een halfuur later af. U verklaarde op het einde nog dat het gesprek moeilijk verlopen was maar dat u desondanks uw best hebt gedaan (CGVS, p. 21). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat u in de mogelijkheid was concrete antwoorden te geven en dat noch uw advocaat noch uw vertrouwenspersoon op het einde van het gehoor, in het licht van de afgelegde verklaringen,

opmerkingen maakte over het verloop van het gehoor. Uw vertrouwenspersoon gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan dat u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud goed voelde (CGVS, p. 22). Dat het persoonlijk onderhoud, ondanks uw bijzondere procedurele noden, goed verliep, werd wederom bevestigd door het feit dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen werd op de mogelijkheid die u had om na de ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen te maken over het verloop ervan (CGVS, p. 24), maar dit wederom niet nodig bleek aangezien het CGVS geen dergelijke opmerkingen ontvangen heeft. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker wijst op het middels het verzoekschrift bijgebrachte neurologische beoordelingsrapport dat reeds werd neergelegd op het CGVS en betoogt dat hij dus enorme cognitieve problemen heeft op het gebied van aandacht en geheugen evenals een neurologische ontwikkelingsstoornis. Verzoeker benadrukt dat verweerder wel in de bestreden beslissing stelt ondersteunende maatregelen te hebben genomen maar in werkelijkheid er slechts één genomen werd, namelijk een extra pauze. Hij benadrukt dat dit een minimum is wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke bewezen cognitieve stoornissen heeft. Verder betoogt hij dat verweerder absoluut geen rekening gehouden heeft met het bijgebrachte rapport.

Verzoeker brengt met de benadrukking van het reeds bijgebracht en beoordeeld neurologische rapport geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande pertinente motieven kunnen ontkrachten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verweerder wel degelijk rekening gehouden heeft met het bijgebrachte rapport en steunmaatregelen heeft aangenomen in het kader van de bijzonder procedurele noden. Zo was verzoekers voormalige voogd als vertrouwenspersoon aanwezig gedurende het persoonlijk onderhoud, werd hem duidelijk gesteld dat hij het steeds moest aangegeven wanneer hij een vraag niet zou begrijpen zodat verweerder dit zou kunnen herformuleren, ook werd hem gesteld het steeds aan te geven wanneer hij het antwoord op een vraag niet zou weten of zou zijn vergeten en hij steeds mocht aangeven wanneer hij nood zou hebben aan een extra pauze (persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 2). Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins verduidelijkt welke bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Gelet op de aanname van bovenstaande passende steunmaatregelen kan geenszins blijken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en afdoende verklaringen af te leggen. Immers blijkt uit het verloop van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker tijdens zijn onderhoud op het CGVS toch precies en uitgebreid kon antwoorden en verklaarde niets te willen toevoegen, alles duidelijk was en hij de tolk goed begrepen had (persoonlijk onderhoud, p. 21). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gelet op de genomen steunmaatregelen niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Daarnaast stipt de Raad nog aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) goed is verlopen en hij daarbij geen aanpassingen of correcties had, waardoor ook geenszins kan blijken dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel, betoogt dat hij niet kan lezen of schrijven, hij niet naar school is geweest en volledig onopgeleid is, stipt de Raad aan dat hij hiermee geenszins zijn gebrekkige, tegenstrijdige en weinig nauwkeurige verklaringen (infra) kan verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker adequate steunmaatregelen werden verleend. Daarnaast stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en ongeschoold is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees. Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en de verleende passende steunmaatregelen, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker overigens reeds achttien jaar en dus geen infans meer, daarenboven werden hem steunmaatregelen verleend waaronder de bijstand van zijn voormalige voogd, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, er werd tweemaal pauze genomen verzoekers advocaat en voormalige voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, cognitieve moeilijkheden, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat hoewel verzoeker op het CGVS verklaarde bijna volledig ongeschoold te zijn, hij evenwel bij de DVZ verklaarde tot de tweede graad lager onderwijs naar school te zijn gegaan (persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 5; Verklaring DVZ van 28 augustus 2023, p. 6). Daarenboven wijst de Raad erop dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89), te meer verzoeker bovendien blijkens de door hem aangebrachte stukken middels zijn aanvullende nota ook in staat was in België ondanks de taalbarrière deel te nemen aan opleidingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zijn vader bij het Afghaanse nationale leger werkzaam was en hij dagelijks eten naar de controlepost bracht waar zijn oudste broer werkzaam was die aangesloten was bij een lokale verzetsbeweging.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing met reden opgemerkt dat verzoeker zijn eigen identiteit niet ontegensprekelijk heeft aangetoond:

“U legde ter staving van uw identiteit immers een loutere kopie neer van uw taskara. Verder legde u ook nog kopieën neer van de taskara's van uw vier jongere broers. Het CGVS merkt hierbij op dat het onmogelijk is om de authenticiteit van dergelijke kopieën na te gaan. Bovendien legde u onsamenhangende verklaringen af over de locatie van uw originele taskara. Tijdens uw NBMV-interview gaf u aan dat uw originele taskara in Afghanistan ligt en dat u een kopie ging opvragen (formulier NBMV d.d. 14/12/2022, p. 2). Bij de DVZ daarentegen verklaarde u dat u uw originele taskara onderweg naar België verloren bent (verklaring DVZ d.d. 28/08/2023, vraag 26). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u opnieuw dat de kopie die u neerlegde een foto is van het origineel, dat zich nog in Afghanistan bevindt (CGVS, p. 11). Uw inconsistente verklaringen omtrent waar uw originele identiteitsdocumenten zich bevinden ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker repliceert dat hij binnenkort zijn originele taskara zal ontvangen en hij dit ter terechtzitting zal kunnen neerleggen. Wat betreft zijn verklaringen over de locatie van zijn taskara, betoogt verzoeker dat zijn cognitieve toestand de inconsistenties in zijn verklaringen tussen zijn interview als Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) en zijn interview bij de DVZ verklaart. Hij betoogt dat het aangeven van twee verschillende locaties voor hetzelfde document typerend is voor het soort observatie van zijn onderwijsteam, hetgeen wordt toegelicht in het neuropsychologische rapport. Verzoeker betoogt dat verweerder dit negeert. Verder stelt hij dat het beschamend is dat verweerder zich baseert op zijn verklaringen tijdens zijn NBMV-interview toen hij minderjarig was, net in België aangekomen was na een lange en moeilijke reis, moe was, verdwaald was en niets begreep en nog geen voogd had toegewezen gekregen.

Verzoeker kan met zijn betoog waarbij hij het neuropsychologisch rapport benadrukt en het feit dat hij toekwam als NBMV geenszins zijn inconsistente verklaringen aangaande zijn taskara verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in het neuropsychologisch rapport gesteld wordt dat verzoeker moeilijkheden heeft met concentratie en zijn geheugen, doch dit verklaart in geen geval op afdoende wijze dat verzoeker zich dan wel op twee verschillende momenten twee verschillende locaties van zijn taskara herinnert.

Daarnaast stipt de Raad aan dat het feit dat het interview in het kader van de NBMV-fiche in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS of de DVZ, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Hoewel aangenomen wordt dat verzoeker concentratie en geheugenproblemen heeft, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad consistente verklaringen af te leggen over zijn taskara en een afdoende verklaring te bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, daar hem op het CGVS adequate steunmaatregelen werd verleend waar hij werd bijgestaan door zijn advocaat en

voormalige voogd. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, geboortedatum, regio van herkomst en moedertaal zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview op de DVZ en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. In navolging van bovenstaande kan er, ondanks de aanname van cognitieve moeilijkheden in hoofde van verzoeker, evenwel worden geoordeeld dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau NBMV en op de DVZ wel degelijk in staat was om verklaringen rond zijn identiteitsgegevens af te leggen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS waar er passende steunmaatregelen werden verleend en hij werd bijgestaan door zijn advocaat verklaarde dat alles goed verliep bij de DVZ, hij de tolk goed verstond, hij alle redenen heeft kunnen opgeven waarom hij Afghanistan verlaten heeft en hij geen opmerkingen had bij zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 3).

Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zijn originele taskara ter terechtzitting zal bijbrengen, doch hier nog steeds in gebreke blijft daar hij middels zijn aanvullende nota slechts een foto van zijn taskara neerlegt hetgeen reeds werd bijgebracht op het CGVS.

2.3.5.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij problemen had met de taliban omdat hij dagelijks eten en drinken bracht naar de controlepost van zijn broer die bij een lokale verzetsbeweging zat.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) om te beginnen verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegde over de identiteitsgegevens van zijn broer. Tijdens zijn NBMV-interview verklaarde verzoeker dat zijn oudere broer K. heet. Later bij het interview op de zetel van de DVZ gaf verzoeker echter K. op als zijn eigen roepnaam in Afghanistan en zei hij dat zijn broer A. heet. Dat verzoeker zelfs over dergelijke banale informatie als de naam van zijn broer geen consistente verklaringen aflegde is frappant. Verzoeker legde tevens geen enkel document neer ter staving van de identiteit van zijn oudste broer. Het is merkwaardig dat verzoeker een taskara neerlegde van al zijn jongere broers maar niet van zijn oudste broer, waarvan het profiel net de directe aanleiding vormde van zijn vertrek uit Afghanistan. Bovenstaande bevindingen ondermijnen wederom zijn algehele geloofwaardigheid en tevens ook de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van zijn broer;

ii) verzoeker verder het voorgehouden profiel van zijn broer als strijder voor het volksverzet niet aannemelijk maakte daar zijn verklaringen hieromtrent inconsistent en oppervlakkig waren. Allereerst dient gesteld dat verzoeker gedurende de volledige asielprocedure onsamenhangende verklaringen aflegde over het vermeende lidmaatschap van zijn broer bij het volksverzet. Gevraagd naar de job van zijn oudste broer in Afghanistan verklaarde verzoeker initieel louter dat hij samen met hem werkte op de gronden van de familie. Hierna voegde verzoeker hier echter aan toe dat hij ook heeft meegedaan aan het volksverzet. Het is echter merkwaardig dat verzoeker pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS voor de eerste maal verklaarde dat zijn broer zelf ook een strijder was bij het volksverzet. Tijdens zijn NBMV-interview verklaarde verzoeker immers dat zijn broer en zijn vader ontvoerd werden door de taliban zonder met een woord te reppen over het voorgehouden profiel van zijn broer. Later tijdens zijn interview bij de DVZ verklaarde verzoeker zelfs uitdrukkelijk dat zijn broer enkel vrienden had bij het verzet maar dat hij zelf geen strijder was. Dat verzoeker, gevraagd naar de redenen waarom hij het land verliet, het profiel van zijn broer in eerste instantie zelfs niet eens kort vermeldde, is merkwaardig. Geconfronteerd met bovenstaande inconsistentie tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verwees verzoeker naar de problemen die hij heeft in zijn hoofd en zei hij dat zijn broer eerst vrienden had bij het verzet voor hij zich later zelf aansloot. In deze context dient opgemerkt dat bij het nemen van onderhavige beslissing, de conclusie van het neuropsychologisch rapport mee in rekening werd genomen. Echter, aangezien verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan rechtstreeks baseert op de werkzaamheden van zijn broer voor het volksverzet en de problemen die hij hierdoor had met de taliban, kan er moeilijk worden ingezien waarom verzoeker het profiel van zijn broer niet eerder in de asielprocedure vermeldde en hij integendeel uitdrukkelijk stelde dat hij zelf geen strijder was. Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake het profiel van zijn broer ernstig teniet;

iii) het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van zijn broer verder onderstreept wordt door verzoekers weinig aannemelijke verklaringen omtrent zijn werkzaamheden voor het volksverzet. Ondanks zijn jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn broer en hij in staat is om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoekers verklaringen omtrent het werk van zijn broer overstegen echter het algemene niet. Volgens verzoekers verklaringen werkte zijn broer meer dan vijf of zes maanden voor het volksverzet. Wanneer precies hij zich aansloot kan verzoeker niet zeggen maar hij verklaarde dat het ongeveer één jaar voor de machtsovername was. Na een opleiding van 18 tot 20 dagen werd zijn broer tewerkgesteld in een controlepost op ongeveer 30 minuten wandelen van hun huis. De taken van verzoekers broer bestonden uit 'het beschermen van de regio'. Gevraagd wat dit precies inhield zei verzoeker louter dat hij patrouilles deed en onbekende en gevaarlijke personen tegenhield. Voor iemand die beweert bijna dagelijks op het werk van zijn broer op bezoek te zijn geweest, bleven zijn verklaringen oppervlakkig. Verzoekers bewering dat hij met zijn broer nooit sprak over zijn werk omdat zijn broer hem niet bang wilde maken, is geen afdoende uitleg voor zijn gebrekkige kennis;

iv) ook verzoekers verklaringen over het lot van zijn broer niet overtuigden. Verzoeker wist niet precies wat er met hem gebeurd was. Of hij vluchtte met zijn collega's weg wanneer de taliban dichterbij kwam, of hij werd ontvoerd door de taliban. Verzoeker was tevens niet op de hoogte of zijn broer ook dreigbrieven kreeg van de taliban omwille van zijn job. Verzoekers gebrekkige kennis over het lot van zijn broer is frappant daar hij zelf verklaarde dat hij hem de dag van zijn verdwijning nog in zijn controlepost had bezocht. Opmerkelijk genoeg deed verzoekers familie ook weinig moeite om meer informatie te verzamelen. Dergelijke desinteresse in het lot van zijn broer ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn profiel;

v) verzoeker daarenboven ter staving van de werkzaamheden van zijn broer slechts één foto neerlegde. Verzoeker wist niet of zijn broer ooit andere documenten heeft gekregen tijdens zijn werkzaamheden als verzetsstrijder. Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan echter geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie biedt van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Deze foto volstaat bijgevolg allerminst om vastgestelde ongeloofwaardigheid om te keren;

vi) verder opgemerkt dient te worden dat zelfs in de hypothese dat geloof wordt gehecht aan het beweerde profiel van verzoekers broer als lokale verzetsstrijder, quod non, tevens zijn verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban die rechtstreeks voortvloeiden uit de werkzaamheden van zijn broer evenmin aannemelijk waren, wat het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven alleen maar bevestigt. Verzoeker verklaarde zelf nooit persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban. Wel werd twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan een dreigbrief van de taliban op hun huis geplakt waarin stond dat verzoeker en zijn broer moesten stoppen met hun werk. Later verklaarde verzoeker bovendien plotsklaps dat de taliban meerdere brieven stuurde zonder verder te kunnen concretiseren hoeveel het er precies waren. Verzoeker staaft de bestaan van deze dreigbrieven verder ook op geen enkele wijze. Buiten deze verschillende dreigbrieven werd hij op geen enkele andere manier bedreigd door de taliban. Bovendien doet verzoekers reactie op de dreigbrief van de taliban verbazen. Verzoeker ging immers ondanks zijn verklaring dat hij door het ontvangen van de eerste dreigbrief 'bang was geworden' ook na het ontvangen nog dagelijks op bezoek bij zijn broer op diens werkplaats. Ondanks het feit dat de weg van verzoekers huis naar de controlepost van zijn broer volgens zijn eigen verklaringen relatief veilig was, kan het feit dat hij de uren van zijn bezoeken aanpaste bezwaarlijk als een danig ingrijpende voorzorgsmaatregel worden gezien. Het lichtzinnige karakter van zijn beslissing om nadat hij een eerste maal door de taliban werd bedreigd, nog zes weken dagelijks eten te brengen naar de controlepost van zijn broer, doet de vrees die hij beweert te hebben ten aanzien van de taliban stellig teniet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Verzoeker repliceert dat hij binnenkort de taskara van zijn broer ontvangt en hij dit ter terechtzitting zal kunnen neerleggen. Verder tracht hij zijn inconsistente verklaringen aangaande de identiteit en het profiel van zijn broer te verschonen door te wijzen op zijn cognitieve gesteldheid. Voorts betoogt verzoeker dat hij zeer nauwkeurige informatie verstrekt heeft voor een jongere van zijn leeftijd en gezien zijn cognitieve gesteldheid. Hij betoogt dat hij heeft duidelijk gemaakt dat zijn broer niet met hem over zijn werk gesproken heeft en hij slechts vijf tot zes maanden heeft gewerkt.

Verzoeker kan met dergelijk betoog waarin hij zijn cognitieve moeilijkheden en jonge leeftijd benadrukt, waarmee reeds rekening werd gehouden door de commissaris-generaal, geenszins zijn inconsistente en gebrekkige verklaringen verschonen.

De Raad wijst er in dit verband op dat op heden nog steeds geen taskara van verzoekers broer werd neergelegd. Daarnaast stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die vanaf het eerste interview consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt en/of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees, in casu de identiteit, profiel en werkzaamheden van zijn broer. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn moeder na vertrek (persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 8), hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Het feit dat verzoeker concentratie- en geheugenproblemen heeft doet geen afbreuk aan bovenstaande verwachting daar er kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn NBMV-interview en bij de DVZ wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen (cf. 2.3.5.2.), te meer verzoeker zijn naam, geboortedatum, regio van herkomst en moedertaal zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview op de

DVZ en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze heeft weergegeven en gelet op de hem verleende passende steunmaatregelen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (cf.2.3.4.).

2.3.5.4. Voorts motiveert de commissaris-generaal dat er in verzoekers hoofde ook geen vrees kan worden vastgesteld omwille van het beweerd profiel van zijn vader als soldaat voor het voormalige Afghaanse leger.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat:

i) uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Volgens verzoekers verklaringen was zijn vader lid van het voormalige Afghaanse leger. Verzoeker beweerde dat zijn vader tot aan de machtsovername gewerkt heeft voor het ANA. Volgens zijn verklaringen vluchtte zijn vader na de machtsovername maar verzoeker kon niet verduidelijken wanneer precies omdat hij niet langer in Afghanistan was. Verzoeker hoorde later van zijn moeder dat zijn vader zich in Iran bevindt. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hieromtrent;

ii) om te beginnen verzoeker het profiel van zijn vader niet aannemelijk maakte. Verzoeker wist niet wanneer zijn vader precies begon bij het ANA maar het was lang geleden. Verder schetste hij een diffuus beeld van de functies die zijn vader had binnen het ANA. Verzoeker verklaarde dat hij eerst gewoon bij het leger was maar dat hij later bij de afdeling van de commando's werd tewerkgesteld. Verzoeker wist echter niet precies wat de laatste afdeling was waar zijn vader gewerkt heeft. Volgens zijn verklaringen werkte hij in verschillende provincies en deed hij overal speciale operaties. Gevraagd wat deze operaties zoal waren raakte verzoeker niet verder dan operaties om gevaarlijke mensen te arresteren en mensen te beschermen. Dit is een eerder voor de hand liggende omschrijving van het takenpakket van een militair die niet overtuigt. Het is tevens frappant dat verzoeker niet op de hoogte was of zijn vader ooit door de taliban bedreigd werd omwille van diens werkzaamheden. Nochtans verklaarde verzoeker dat de taliban op de hoogte waren van het werk van zijn vader via zijn paternale neven. Daarenboven dient aangestipt dat verzoeker geen enkel bewijs neerlegde ter staving van het verblijf van zijn vader in Iran. Verzoekers kennelijke desinteresse in de problemen die zijn vader had met de taliban omwille van zijn werkzaamheden doet verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn voorgehouden profiel teniet;

iii) ook de documenten die verzoeker neerlegde ter staving van de werkzaamheden van zijn vader niet volstaan om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo legde verzoeker wederom enkel kopieën neer waarvan eerder reeds werd gesteld dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de badge die verzoeker neerlegde dient bovendien opgemerkt de deze dateert uit 2007-2010. Verzoekers voormalige voogd liet weten dat door een incident met de huidige overheid het voor zijn familie niet mogelijk is meer recente documenten inzake de werkzaamheden van zijn vader te bekomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkte verzoeker hierbij dat zijn huis na zijn vertrek door de taliban in brand werd gestoken waarbij de documenten vernietigd werden. Het gebrek aan meer recente documenten zet zijn verklaring dat zijn vader zijn job voor het ANA tot aan de machtsovername zou hebben gedaan, stellig op de helling. De foto's die verzoeker neerlegde van zijn vader tijdens zijn werkzaamheden waren verder van danig slechte kwaliteit dat deze sowieso onvoldoende zijn om het profiel van zijn vader te staven. Bovendien slaagde verzoeker er wederom niet in een familieband tussen hemzelf en de persoon van wie de documenten zijn, aannemelijk te maken. Verzoeker staaft de identiteit van zijn vader immers op geen enkele manier;

iv) daargelaten het voorgehouden profiel van zijn vader, betreffende verzoekers situatie verder kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt geen dergelijke zaken aan. Volgens zijn verklaringen waren zijn paternale neven uit op wraak omdat zijn familie pro overheid was en zij banden hadden met de taliban . Bovendien hadden zij in het verleden reeds problemen gehad met deze neven omwille van een grondconflict. Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie had met zijn paternale neven waren echter weinig aannemelijk. Verzoeker kon immers slechts één incident benoemen dat tussen zijn familie en deze paternale neven heeft plaatsgevonden. Naast dit incident is er volgens verzoekers verklaringen nooit iets anders gebeurd tussen beide partijen. Verzoeker is zelf nooit betrokken geweest in een incident met deze paternale neven. Verzoeker verklaarde tevens uitdrukkelijk dat zijn paternale neven hem nooit persoonlijk bedreigden omwille van het werk van zijn vader of zijn broer. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANSF, waarvan hij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Conform bovenstaande maakte verzoeker de problemen die hij in Afghanistan meende te ondervinden met zijn paternale neven, en in het verlengde daarvan met de taliban, door de steun die zijn familie verleende aan de

voormalige overheid niet aannemelijk. Bijgevolg kan ook aan zijn verklaringen inzake de nasleep van deze problemen geen geloof worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en in het profiel van zijn vader doch brengt geenszins dienstige argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij na het lezen van de notities van zijn persoonlijk onderhoud meent dat hij zeer nauwkeurige informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader voor een jongere van zijn leeftijd en gezien zijn cognitieve gesteldheid. Verder stelt verzoeker waar verweerder hem verwijt niet te weten wanneer zijn vader voor het nationale leger is gaan werken dat het al lang geleden was en tot de val van de vorige regering. Hij meent dat het voor een kind een manier is om te kwantificeren. Verzoeker benadrukt dat het overigens in Afghanistan anders is dan in Europese landen en het niet gebruikelijk is dat kinderen specifieke informatie krijgen over het werk van hun vader. Hij betoogt dat het dan ook niet verwonderlijk is dat hij niet meer informatie kan geven over het werk van zijn vader en hij in zijn persoonlijk onderhoud zo goed mogelijk heeft proberen te vertellen wat hij wist. Verzoeker stelt dat hij bovendien geen contact heeft met zijn vader en hij hem dus niet om meer informatie kan vragen.

Verzoeker kan met de volharding in zijn verklaringen en benadrukking van zijn cognitieve toestand en jonge leeftijd geenszins bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ontkrachten.

Vooreerst herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt en/of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees, in casu het voorgehouden profiel en werkzaamheden van zijn vader. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn moeder na vertrek (persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 8), hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Het gegeven dat verzoeker jong is en cognitieve moeilijkheden heeft doet geen afbreuk aan bovenstaande verwachting. Bovendien stipt de Raad aan dat gelet op eerdere beoordeling, noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en de verleende adequate steunmaatregelen onredelijke verwachtingen werden gesteld (cf. 2.3.4.).

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 28-30, EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 84-91). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

Verzoeker maakt gelet op voorgaande vaststellingen geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader.

2.3.5.5. Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad volgende terechte bevindingen tot de zijne:

“Volledigheidshalve dient gesteld dat uw verklaringen inzake de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigden. U verklaarde dat de taliban kort na de machtsovername jullie huis in brand heeft gestoken waarna uw familie vluchtte naar uw maternale oom (CGVS, p. 10). U legde inzake een USB-stick neer waarop volgens uw verklaringen foto's en video's te zien zijn van uw vernielde huis. Echter, er dient wederom gesteld dat uit dergelijk beeldmateriaal niets kan worden afgeleid over de context en omstandigheden waarin deze beelden werden gemaakt. De foto's en video's van uw vernielde huis en van de verlaten militaire basis volstaan bijgevolg niet ter staving van uw verklaring dat uw familie na uw vertrek nog problemenervaarde met de taliban. Daar u verklaarde dat uw broers en zussen enkele maanden geleden ook allemaal gevlucht zijn naar Pakistan dient bovendien gesteld dat u deze bewering op generlei wijze staft. Volgens uw verklaringen hebben ze in Pakistan immers geen officiële documenten (CGVS, p. 16). U ging nog proberen een foto te verkrijgen ter staving van hun verblijf in Pakistan. Het CGVS heeft echter tot op heden geen dergelijk beeldmateriaal mogen ontvangen waardoor uw bewering dat uw broers en zussen momenteel in Pakistan zijn een louter blote bewering blijft.”

2.3.5.6. Met betrekking tot verzoekers cognitieve problemen op het gebied van aandacht en geheugen evenals neurologische ontwikkelingsstoornis, stipt de Raad nog aan dat verzoeker hiermee geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (supra).

De Raad merkt voorts op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met een fysieke of mentale beperking kunnen worden gestigmatiseerd en het slachtoffer kunnen worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. De Afghaanse samenleving in het algemeen vertoont weinig verdraagzaamheid ten aanzien van personen die afwijken van de 'norm', bijvoorbeeld wegens hun fysieke of mentale aandoeningen. Onder meer terugkerende migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 102-103; EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 92-94). Daarbij kan aan een verzoeker die duidelijk zichtbare fysieke kenmerken vertoont van zijn medische problematiek een stigma kleven dat hij niet van zich zal kunnen afschudden, te meer de Afghaanse samenleving heden wordt gekenmerkt door een strikte interpretatie van de sharia en een verstrenging van maatschappelijke en religieuze normen opgelegd door het huidige talibanregime (zie EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, "Implemented sharia and cultural norms in everyday life", p. 41-49; EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, "Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms", p.77- 81; "Persons living with disabilities and persons with severe medical issues", p. 105-106; EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 27, 102- 103).

Hoewel personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden aangeduid als een risicoprofiel en een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, riskeert evenwel niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de landeninformatie blijkt dat voor personen met een geestelijke of lichamelijke beperking en met ernstige medische aandoeningen bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door de familie met vervolging kunnen worden gelijkgesteld, rekening moet worden gehouden met de ernst en/of het repetitieve karakter van de handelingen of met het feit dat zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert moet verder rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals het geslacht, de aard en de zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz...

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder bij zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijft (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 21). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn moeder en hij haar ten tijde van het persoonlijk onderhoud vier of vijf dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 8). Er wordt in casu geenszins aangetoond dat verzoeker, zijn familiaal netwerk mee in acht genomen, niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om zich (terug) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. Er kan niet worden vastgesteld dat verzoekers moeilijkheden hem zouden verhinderen om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, dan wel dat deze problemen hem bijkomend in het oog van de taliban zouden doen springen, te meer verzoeker bovendien blijkens de door hem aangebrachte stukken middels zijn aanvullende nota ook in staat was in België ondanks de taalbarrière deel te nemen aan opleidingen. De Raad wijst ter zake tevens op de vaststellingen onder 2.5.3.9 (infra).

De Raad stelt in dit verband nog tot slot vast dat de aangevoerde problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen en zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Wat betreft de middels het verzoekschrift bijgebrachte vertalingen die volgens verzoeker Whatsapp-berichten van zijn maternale oom van 17 juli 2023 zijn, stelt de Raad vast dat in casu slechts vrije Franstalige vertalingen voorliggen zonder overigens de originele vertaalde berichten en er geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd toegevoegd overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement). Uit niets blijkt zodoende waarop deze vertalingen zijn gebaseerd en wie deze vertalingen heeft gemaakt zodat de inhoud ervan niet afdoende kan worden nagegaan. Bovendien vertonen deze een gesolliciteerd karakter en kan hiermee geen afbreuk worden gedaan aan de hoger weergegeven omstandige bevindingen.

De Raad meent ten slotte dat de overige door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.3.5.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.9. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum*

niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben

bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country*

Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan

gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht

of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene landeninformatie, zijn lang verblijf van bijna twee jaar in België, de ponering dat hij zich geen Afghaanse normen en waarden heeft eigen gemaakt te meer gelet op zijn neurologische ontwikkelingsstoornis, de bewering dat hij verklaarde niet meer te bidden en het voor hem niet belangrijk is naar de moskee te gaan, hij werkt in een studentenherberg en zijn werkgever een Belg is waardoor hij met veel jonge Belgen in contact komt wat hem dichterbij de Belgische cultuur en gewoonten brengt, het betoog dat hij wat zijn fysieke verschijning betreft nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt en waar hij middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota verschillende lovende getuigenverklaringen, schoolattesten, zijn arbeidsovereenkomst en een getuigenverklaring van het Rode Kruis ter staving van het volgen van een inburgeringscursus neerlegt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij met zijn blote beweringen en in de huidige stand van zaken voorgelegde stukken niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de Taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban, op te volgen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij, hoewel onregelmatig, twee jaar naar school is geweest en hij werkte als landbouwer (Verklaring DVZ van 28 augustus 2023, p. 6-7; persoonlijk onderhoud 19 februari 2024, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer waarbij tevens wordt gewezen op de vaststellingen onder 2.3.5.6. (supra). Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder bij zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijft (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 21). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn moeder en hij haar ten tijde van het persoonlijk onderhoud vier of vijf dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, verklaarde soennitisch moslim te zijn en daarentegen tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel verklaarde nog te bidden (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4). Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.10. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder bij zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijft (Verklaring DVZ van 28 augustus 2023, p. 9; persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024, p. 7, p. 21). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn moeder en hij haar ten tijde van het persoonlijk onderhoud vier of vijf dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 8). Tot slot stipt de Raad nog aan dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder had zijn reisweg van 1 000 000 Afghani betaald en geregeld heeft en zijn familie twee dieren 10 velden landbouwgrond heeft (Verklaring DVZ, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog louter volledigheidshalve op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn psychologische kwetsbaarheid gelet op de vaststellingen onder 2.3.4., 2.3.5.6. en 2.3.5.9. (supra) geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar door verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 23 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU